

Sygn. akt I C upr. (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2015 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa K. L.

przeciwko D. S.

o zapłatę

I. utrzymuje w całości w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 04.02.2015r. sygn. akt I C upr 1417/14;

II. odstępuje od obciążania pozwanego D. S. kosztami sprzeciwu i rozprawy zaocznej.

UZASADNIENIE

Powód K. L. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. S. kwoty 4428,86 zł wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 3473,86 zł od dnia 30 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 955 zł od dnia 30 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał usługę naprawy samochodu o numerze rejestracyjnym (...) na kwotę 3473,86 zł co udokumentował fakturą VAT o nr (...) z dnia 11 czerwca 2013 roku wystawioną na firmę (...) z siedzibą przy ulicy (...) we W.. Ponadto powód w ramach tej samej działalności gospodarczej dokonał naprawy samochodu S. (...), co udokumentowane zostało zleceniem warsztatowym o numerze 137 z dnia 3 czerwca 2013 roku na kwotę 955,50 zł. Dnia 27 czerwca 2013 roku pozwany sporządził pisemne oświadczenie, w którym zobowiązał się do zapłaty kwoty 955 zł wynikającej ze zlecenia warsztatowego nr 137 oraz kwoty 3473,86 zł wynikającej z faktury VAT o nr (...) wystawionej na firmę (...), co stanowi przystąpienie do zobowiązania zgodnie z art. 353¹ k.c. W związku z tym pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty w łącznej wysokości 4428,86 zł. Powyższej kwoty pozwany do dnia wniesienia pozwu nie zapłacił. Termin początkowy naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności to dzień następujący po terminie płatności wskazanym w oświadczeniu złożonym przez pozwanego.

Pozwany zawiadomiony dnia 26 stycznia 2015 r. o terminie rozprawy dnia 4 lutego 2015 r. nie stawił się na rozprawę i nie wniósł do dnia 4 lutego 2015 r. odpowiedzi na pozew.

Wyrokiem zaocznym z dnia 4 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej zasądził od pozwanego D. S. na rzecz powoda K. L. kwotę 4428,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 3473,86 zł od dnia 30 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 955 zł od dnia 30 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego do D. S. na rzecz powoda K. L. kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wyrokowi zaocznemu nadając rygor natychmiastowej wykonalności.

Pismem z dnia 30 stycznia 2015 r., które wpłynęło do Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej dnia 5 lutego 2015 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 4 lutego 2015 r. wskazując, że na dzień 4 lutego 2015 r. ma wcześniej wyznaczone posiedzenie w sprawie IX C 1222/14 w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia- Śródmieścia oraz czynności procesowe w Prokuraturze Rejonowej w Oławie w sprawie Ds 1736/14. Pozwany odebrał pozew dnia 26 stycznia 2015 r. tak więc termin na wniesienie odpowiedzi na pozew upływa dnia 9 lutego 2015 r.

W odpowiedzi na pozew z dnia 9 lutego 2015 r. , która wpłynęła do Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej dnia 11 lutego 2015 r. , pozwany zgłosił zarzut braku umocowania pełnomocnika, który wniósł pozew, braku legitymacji biernej pozwanego, nieistnienia roszczenia, istnienia roszczenia odszkodowawczego pozwanego wobec powoda oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany zaprzeczył faktom i twierdzeniom zawartym w pozwie wskazując, że pozew powinien zostać zwrócony albowiem pozew został podpisany przez radcę prawnego A. T. tymczasem pełnomocnictwo dołączone do pozwu zostało przez powoda udzielone radcy prawnemu E. P.. Postępowanie sądowe z udziałem osoby, która wprawdzie może być pełnomocnikiem ale nie przedłożyła pełnomocnictwa wykazującego umocowanie do występowania w imieniu strony i nie została wezwana w trybie artykuł 130 § 1 k.p.c. do jego przedłożenia, a brak formalny pism procesowych w postaci nienależytego umocowania pełnomocnika nie został usunięty byłoby dotknięte nieważnością w rozumieniu art. 379 pkt 2 k.p.c . Pozwany zarzucił także, że faktura VAT załączona do pozwu jako dokument prywatny nie potwierdza i nie może potwierdzać zakresu, przedmiotu i umówionej ceny zleconej usługi, a tym samym w żaden sposób nie może dowodzić łączącego strony stosunku prawnego. Wskazać również należy, że faktura ta została wystawiona na osobą trzecią, a powód nie przedłożył ani pełnomocnictwa udzielonego pozwanemu przez tę osobą do składania w jej imieniu oświadczeń woli czy akceptacji rachunków. Nie przedłożył również umowy, z której wynikałoby, że pozwany gwarantował K. M. pokrycie zobowiązań wobec powoda. Złożone przez pozwanego oświadczenie w dniu 27 czerwca 2014 roku nie uzyskało akceptacji zlecającej usługę (...), nie odbyło się za jej wiedzą, a przede wszystkim zostało złożone pod wpływem błędu albowiem pozwany złożył je bezpośrednio po odbiorze naprawianych aut bez weryfikacji rzetelności wykonanych prac. Pozwany podnosi, iż w wyniku wadliwego wykonania usługi naprawy pojazdu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doszło do uszkodzenia silnika, w wyniku którego pojazd ten podczas wyjazdu do O. został przetransportowany z powrotem na lawecie. Po dostarczeniu go do warsztatu samochodowego okazało się, że naprawa powstałych uszkodzeń w wyniku wadliwie wykonanej przez powoda usługi wymiany rolki napinacza przewyższy swoim kosztem wartość samochodu. Pozwany zmuszony był sprzedać go po kosztach za kwotę 2500 złotych. Tym samym to pozwanemu przysługuje wobec powoda roszczenie w wysokości stanowiącej wartość pojazdu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przed naprawą po potrąceniu kwoty 2500 zł, jaką uzyskał ze sprzedaży pojazdu z uszkodzonym silnikiem.

Pozwany D. S. złożył sprzeciw od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 4 lutego 2015 roku zaskarżając wyrok zaoczny w całości, zarzucił mu naruszenie prawa procesowego, a to art. 339 k.p.c poprzez jego błędne zastosowanie albowiem nie zaistniały przesłanki do jego zastosowania z uwagi na brak możliwości obrony przez pozwanego. Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie wyroku zaocznego oraz zwolnienie pozwanego od kosztów rozprawy zaocznej i sprzeciwu. Ponadto na podstawie art. 346 § 1 k.p.c. wniósł o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanej wyrokowi zaocznemu oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwany wskazał, że w dniu 26 stycznia 2015 roku doręczony został pozwanemu odpis pozwu wraz zawiadomieniem o posiedzeniu sądu, które wyznaczone zostało na dzień 4 lutego 2015 roku, co już ograniczało pozwanemu możliwość złożenia odpowiedzi na pozew w terminie przed wyznaczonym posiedzeniem. Pełnomocnik pozwanego w dniu 30 stycznia 2015 roku skierował do sądu pismo z prośbą o zmianę terminu posiedzenia wyznaczonego na dzień 4 lutego 2015 roku albowiem nie mógł się w tym dniu stawić w sądzie gdyż otrzymał wcześniej na ten sam dzień wezwanie na przesłuchanie na policję. Następnie dnia 9 lutego 2015 roku pełnomocnik pozwanego złożył odpowiedź na pozew nie naruszając czternastodniowego terminu do złożenia takiej odpowiedzi. W związku z powyższym niemożliwym było wydanie wyroku zaocznego w sytuacji, w której pozwanemu nie upłynął jeszcze termin do złożenia odpowiedzi na pozew. Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności pozwany został pozbawiony prawa do obrony i przedstawienia swego stanowiska w sprawie. W konsekwencji wniosek pozwanego o zawieszenie

rygoru natychmiastowej wykonalności i uchylenie wyroku zaocznego oraz zwolnienie od kosztów w pełni zasługuje na uwzględnienie albowiem niestawiennictwo pozwanego na rozprawie było nie zawinione.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej zawiesił rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi zaocznemu z dnia 4 lutego 2015 roku.

Zarządzeniem z dnia 24 czerwca 2015 roku Przewodniczący zobowiązał pełnomocnika powoda do przedłożenia pełnomocnictwa procesowego dla radcy prawnego A. T. w terminie czternastu dni pod rygorem pominięcia czynności dokonanych z udziałem pełnomocnika. Wezwanie zostało doręczone pełnomocnikowi powoda dnia 1 lipca 2015 roku. Pismem z dnia 14 lipca 2015 roku pełnomocnik powoda przedłożył pełnomocnictwo substytucyjne udzielone przez radcę prawnego E. P. radcy prawnemu A. T..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. L. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą L. K. C. OIL w S. przy ulicy (...), gmina K. wykonał na zlecenie matki pozwanego J. S. (1) usługę naprawy samochodu marki S. (...) zleconej dnia 3 czerwca 2013 roku za kwotę 955,50 zł. Pojazd został odebrany przez matkę pozwanego bez dokonania zapłaty za wykonaną usługę.

Dowody: zlecenie warsztatowe z dnia 3 czerwca 2013 r. k. 9

przesłuchanie powoda K. L. k.105

Następnie powód K. L. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą L. K. C. OIL w S. przy ulicy (...), gmina K. wykonał na zlecenie pozwanego D. S. usługę naprawy samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), za którą wystawił fakturę Vat o nr (...) z dnia 11 czerwca 2013 r. na kwotę 3473,86 zł z terminem płatności na 12 czerwca 2013 roku. W fakturze jako nabywca na prośbę pozwanego wskazana została właścicielka pojazdu K. M. zamieszkała we W. przy ulicy (...), która użyczyła pojazd pozwanemu. Fakturę VAT podpisał własnoręcznie w miejscu odbiorcy D. S.. Po wykonaniu usługi pozwany chciał odebrać pojazd nie dokonując zapłaty za wykonaną usługę. Powód oznajmił pozwanemu, że wyda pojazd po uiszczeniu zapłaty.

Dowody: faktura Vat o nr (...) z dnia 11 czerwca 2013 r. k. 8

zeznania świadka K. M. k. 86

zeznania świadka J. S. (2) k. 86

przesłuchanie powoda K. L. k.105

W dniu 27 czerwca 2013 r. D. S. przyjechał do powoda informując, że pojazd marki V. (...) jest mu niezbędny i zażądał jego wydania. Pozwany odbierając pojazd zobowiązał się pisemnie do zapłaty za naprawę samochodu LT 35 o numerze rejestracyjnym (...) kwoty 3473,86 zł. oraz kwoty 955 zł. za naprawę samochodu S. łącznie 4428,86 zł. do dnia 29 czerwca 2013 r.

Dowody: oświadczenie D. S. z dnia 27 czerwca 2013 r. k. 10

zeznania świadka K. O. k.86

przesłuchanie powoda K. L. k. 105

Powyższe ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie dokumentów prywatnych w postaci zlecenia warsztatowego z dnia 3 czerwca 2013 r., faktury Vat o nr (...) z dnia 11 czerwca 2013 r., oświadczenia D. S. z dnia 27 czerwca 2013 r., a także zeznań świadków K. O. i przesłuchania powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości. Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadków K. M. i J. S. (2), w zakresie w jakim potwierdzili uprawnienie do dysponowania przez pozwanego samochodem marki V. (...) w oparciu o umowę użyczenia

oraz fakt że pojazd był naprawiany przez D. S.. Powodem oddalenia wniosków dowodowych zawartych w odpowiedzi na pozew była okoliczność, że dowody te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec braku zgłoszenia przez pozwanego zarzutu potrącenia, jak również nie wystąpienia przez pozwanego z zarzutami z tytułu rękojmi.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 353¹ k.c. zgodnie, z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Podstawę rozstrzygnięcia stanowił również art. 627 k.c. zgodnie, z którym przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Z ustaleń faktycznych wynika, że powód K. L. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą L. K. C. OIL w S. przy ulicy (...), gmina K. wykonał na zlecenie matki pozwanego usługę naprawy samochodu marki S. (...) zleconej dnia 3 czerwca 2013 roku za kwotę 955,50 zł. Następnie powód K. L. prowadzący działalność gospodarczą wykonał na zlecenie pozwanego D. S. usługę naprawy samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), za którą wystawił fakturę Vat o nr (...) z dnia 11 czerwca 2013 r. na kwotę 3473,86 zł z terminem płatności na 12 czerwca 2013 roku.

Pozwany jako zamawiający był zatem zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za naprawę przez powoda pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zgodnie z art. 627 k.c.

Inaczej przedstawia się stan faktyczny w odniesieniu do naprawy samochodu marki S. (...). Stroną umowy zawartej dnia 3 czerwca 2013 roku w ramach, której powód wykonał na usługę naprawy samochodu marki S. (...) za kwotę 955,50 zł. była matka pozwanego J. S. (1).

Z przedłożonego przez powoda dokumentu w postaci sporządzonego przez pozwanego oświadczenia z dnia 27 czerwca 2013 r. wynika, że pozwany D. S. zobowiązał się pisemnie do zapłaty za naprawę samochodu LT 35 o numerze rejestracyjnym (...) kwoty 3473,86 zł. oraz kwoty 955 zł. za naprawę samochodu S. łącznie 4428,86 zł. do dnia 29 czerwca 2013 r.

Zauważyć należy, że pozwany składając pisemne oświadczenie dnia 27 czerwca 2013 r., przystąpił do zobowiązania z tytułu naprawy pojazdu marki S. (...) po stronie dłużnika przy jednoczesnym uznaniu długu z tytułu naprawy pojazdu marki V. (...).

W ramach swobody umów możliwe jest umowne przystąpienie osoby trzeciej do długu. Przystąpienie do długu na mocy porozumienia stron stanowi umowę, której skutkiem jest przekształcenie podmiotowe w zobowiązaniu, polegające na powiększeniu grona dłużników w wyniku wstąpienia nowego podmiotu w pasywną stronę stosunku obligacyjnego, obok dotychczasowego dłużnika. Wskutek przystąpienia do długu nie powstaje nowy stosunek zobowiązaniowy między wierzycielem a przystępującym, który przystępuje do takiego długu, jaki obciąża dłużnika, i dług ten staje się jego własnym długiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2004 r. III CSK 398/03 LEX nr 148662). Umowne przystąpienie osoby trzeciej do długu, określane jako tzw. kumulatywne przystąpienie do długu, skutkuje tym, że osoba trzecia staje się dodatkowym dłużnikiem ponoszącym solidarną odpowiedzialność wraz z dłużnikiem głównym wobec wierzyciela. Ten instrument znacznie polepsza sytuację wierzyciela, ponieważ uzyskuje on uprawnienie do dochodzenia roszczenia ze stosunku podstawowego bezpośrednio od osoby trzeciej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2009 r. IV CSK 558/08 Lex nr 512966).

Umowa przystąpienia do długu może dojść do skutku także w wyniku porozumienia zawartego między przystępującym (nowym dłużnikiem) i wierzycielem. Dla wywołania skutków prawnych takiej umowy nie jest niezbędna zgoda (aprobata) dłużnika uczestniczącego w dotychczasowym zobowiązaniu. Porozumienie o przystąpieniu do długu może być też zawarte w innej umowie o rozwiniętej treści. Może być też powiązane jednocześnie z uznaniem długu, co

przy założeniu konstrukcji tożsamości długu może też prowadzić do powstania odpowiednich skutków prawnych w relacji wierzyciela z nowym dłużnikiem(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r. III CSK 33/13). Wobec powyższego za nietrafny należało uznać zarzut braku legitymacji biernej pozwanego.

W ocenie Sądu niezasadny okazał się również zarzut złożenia przez pozwanego oświadczenia z dnia 27 czerwca 2015 r. pod wpływem błędu.

Zgodnie z art. 84 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

Błąd jest to wada oświadczenia woli, polegająca na tym, że składający je działa pod wpływem niezgodnego z prawdą wyobrażenia o rzeczywistości lub jej elemencie albo pod wpływem braku takiego wyobrażenia. Kodeks cywilny, choć nie definiuje pojęcia błędu, określa przesłanki, od zaistnienia których zależy możliwość uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Po pierwsze, musi wystąpić błąd co do treści czynności prawnej, po drugie, musi to być błąd istotny. Błąd co do treści czynności prawnej nie musi być błędem co do essentialia tej czynności, musi jednak dotyczyć elementu jej treści. Definicję błędu istotnego formułuje art. 84 § 2 k.c., powołując dla obiektywizacji oceny istotności błędu miernik rozsądnego działania. Przepis ten wskazuje, że błąd jest istotny, jeżeli zachodzi taka sytuacja, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści. Wchodzi tu w grę jednocześnie subiektywna i obiektywna istotność błędu (subiektywna, polegająca na tym, że indywidualnie pojmowany składający, gdyby nie był w błędzie, nie złożyłby oświadczenia woli tej treści, i obiektywna, polegająca na tym, że nie złożyłby oświadczenia woli tej treści także ujmowany generalnie rozsądny człowiek w jego sytuacji). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 października 2005 r. (III CK 48/05, Mon. Praw. 2005, nr 23, s. (...)): możliwość skorzystania z uprawnienia do uchylenia się od skutków prawnych wadliwego oświadczenia zależy wyłącznie od decyzji składającego to oświadczenie, druga strona nie może przeszkodzić powstaniu skutków uchylenia ani też zapobiec unieważnieniu czynności prawnej. Jeżeli jednak druga strona trwa przy stanowisku, że uchylenie się jest bezpodstawne, wówczas możliwe jest rozstrzygnięcie przez sąd, czy było ono uzasadnione. Rozstrzygnięcie to nastąpić może w postępowaniu procesowym o ustalenie nieważności czynności prawnej, ewentualnie w postępowaniu o zasądzenie świadczenia, należnego osobie, która uchyliła się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu w związku z nieważnością czynności prawnej. Prawna doniosłość błędu zależy w pierwszej kolejności od spełnienia dwóch podstawowych kryteriów: błąd musi dotyczyć treści czynności prawnej oraz musi być istotny. W niniejszej sprawie oba te kryteria nie wystąpiły. Nadto zauważyć należy, że uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Uprawnienie do uchylenia się wygasa: w razie błędu - z upływem roku od jego wykrycia, a w razie groźby - z upływem roku od chwili, kiedy stan obawy ustał. (art. 88 k.c.) Pozwany nie wykazał, aby oświadczenie takie w wymaganym terminie złożył.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawał zarzut istnienia roszczenia odszkodowawczego po stronie pozwanego albowiem pozwany reprezentowany przez fachowego pełnomocnika do chwili zamknięcia rozprawy nie zgłosił zarzutu potrącenia ani nie przedstawił oświadczenia o potrąceniu. Pozwany również nie podnosił zarzutów które przysługiwałyby mu w ramach rękojmi (art. 638 k.c. w zw. z art. 556-576 k.c.). Dlatego też prowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie było zbędne i skutkowało oddaleniem wniosków dowodowych zawartych w odpowiedzi na pozew.

Zgodnie z treścią art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki należą się zawsze za czas opóźnienia, poczynając od dnia wymagalności długu. Bieg wymagalności odsetek rozpoczyna się zatem z pierwszym dniem opóźnienia, a

kończy się w dniu dokonania zapłaty. Roszczenie pieniężne staje się wymagalne z chwilą, gdy wierzyciel uzyskuje prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, a dłużnik zostaje obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia. Ponieważ termin zapłaty został określony na dzień 29 czerwca 2013 r. żądanie zasądzenia odsetek ustawowych podlegało uwzględnieniu od dnia 30 czerwca 2013 r.

Wobec powyższego zasadne było na podstawie art. 347 k.p.c. utrzymywanie w całości w mocy wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 4 lutego 2015 r. sygn. Akt I C upr 1417/14, którym to wyrokiem Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej zasądził od pozwanego D. S. na rzecz powoda K. L. kwotę 4428,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 3473,86 zł od dnia 30 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 955 zł od dnia 30 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego do D. S. na rzecz powoda K. L. kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w pkt. II sentencji wyroku zaocznego wynika z art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W myśl zaś art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych koszty sądowe obejmują opłaty oraz wydatki. Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 100 zł., koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika 600 zł. oraz poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U.2013.490 j.t.)

Orzeczenie zawarte w pkt. II sentencji wyroku znajduje uzasadnienie w treści art.348 k.p.c. mając na uwadze okoliczność, że pełnomocnik pozwanego usprawiedliwił swoje niestawiennictwo na rozprawie w dniu 04 lutego 2015 r. i w tej dacie nie upłynął wyznaczony pozwanemu termin do złożenia odpowiedzi na pozew.